

III Concurs Literari “Sant Jordi”

LA LA LLEGENDA DE L'HEREU ROCA

Núria Roca Fàbrega

1r Premi Categoria Adult

Diuen que hi havia una vegada un hereu Roca a Lliçà d'Amunt, llest i ben plantat i de la nostra branca de la família, que va quedar-se sense herència i sense masia perquè el seu pare s'havia tornat a casar i el fill del segon matrimoni ho va heretar tot. La madrastra va intrigar per prendre la masia al fill gran i donar-li al seu propi fill. Que dolentes són les madrastrès, oi? Deixar-lo sense res, pobret hereu!

És realment així la història del llinatge Roca a Lliçà d'Amunt? Cert o fals?

La intriga per saber si la llegenda era veritat i quan havien passat aquests fets sempre em tenia encuriosida i va ser el que em va animar per fer recerca en genealogia.

A casa deien que potser l'hereu sense masia havia estat el meu avi Cinto (Jacint Roca Roig). Però de seguida vaig veure que no podia ser perquè el meu avi no havia nascut a Lliçà d'Amunt sinó a Granollers. Vaig trobar que el meu besavi patern es deia Josep Roca Roca, i nascut a Lliçà d'Amunt. Seria ell l'hereu sense masia de la llegenda?

Però vaig tenir de buscar 200 anys enrere per esbrinar aquest misteri familiar. I vet aquí els fets que vaig trobar d'aquest “hereu” sense casa, nascut el 1730:

Joan Roca Casanovas va ser batejat el 26 de febrer de 1730 a Lliçà d'Amunt. Quan tan sols tenia un anyet, la seva mare, Maria, va morir, i el pare, Domingo, va acceptar anar a viure amb el seu germà gran i padrí del nen al Mas Maynou on vivia amb l'esposa i les dues filles d'aquesta.

Tota la família els van acollir amb els braços oberts. El petit Joan, al ser l'únic menut a la masia era el mimat de tota la família. La pubilla de la casa, Margarida Maynou Vendrell era ja una noieta i es va enamorar del jove vidu Domingo i també del seu filllet Joan. Tot i que era la pubilla, la família estaven

molt contents que els joves es volguessin casar i seguir vivint tots junts a la Masia, prop de la preciosa ermita de Santa Justa a Lliçà d'Amunt.

El 13 de gener de 1737 es va celebrar el segon matrimoni de Domingo Roca, amb la donzella Margarida Maynou. Van fer capitulacions matrimonials per deixar tot ben lligat per l'herència de la noia, ja que era la pubilla del mas i per tant als seus fills els tocava heretar-lo.

Dos anys després, amb gran alegria de tots, va néixer l'hereu de Can Maynou, Diego Félix Domingo Roca Maynou, batejat el 1 de gener de 1740. El seu germanet gran, Joan Roca Casanovas que ja tenia 10 anys, estava encantat de tenir un altre nen a la casa, amb qui poder jugar, tot i que ell ja dedicava forces estones a ajudar als pares a la Masia.

El matrimoni va tenir més fills i tots eren una gran família i vivien a la Masia de la Margarida, que ja començava a anomenar-se Can Roca, enlloc de Mas Maynou, ja que hi havia molts més Roca que no pas Maynou vivint-hi.

Diego, l'hereu, va ser el primer a casar-se, el 7 de gener de 1765 amb Margarida Parera Monells, de Samalús. Un any més tard va néixer la primogènita que van apadrinar els avis paterns, molt orgullosos. El nou matrimoni va tenir 8 filles i un únic noi, Narcís Josep que va arribar setè, el 5 de juny de 1782 i que va ser el nostre avantpassat. Tots vivien a Can Roca.

Aquest matrimoni i l'arribada de les primeres criatures Roca Parera va trasbalsar la resta de fills i filles solters de Domingo Roca. La nova mestressa del mas, Margarida Parera, no deixava passar mai l'ocasió de recordar a tothom que ella era la dona de l'hereu i senyora de la casa i la resta de germans es sentien tractats una mica com si fossin criats en lloc de fills de la mateixa casa.

Potser per això, Joan, el fill més gran (que no era hereu) es va animar a casar-se, tot i que tenia ja 39 anys i tots el consideraven com l'oncle solter. Va conèixer una noia preciosa de molt bona família de l'Ametlla del Vallès anomenada Victòria Pla i Plantada. Tot i ser força més joveneta que ell, era molt decidida i li va fer notar que ella també l'estimava i es volia casar. El matrimoni es va celebrar el 17 d'agost de 1769, a Lliçà d'Amunt i allà van néixer els fills de la parella, el primogènit dels quals també va ser avantpassat nostre.

Poc després, Margarida Maynou amb 50 anys, va emmalaltir i va morir el 29 de juny de 1771, havent fet testament a la rectoria dos dies abans. L'hereu va ser naturalment Diego, com a fill gran de la dona. Quan el seu vidu, Domingo va morir sis anys més tard, no va fer testament, perquè de fet no tenia cap propietat.

Per això el fill gran de la nostra història, Joan Roca Casanovas, no va heretar la Masia “Roca” on vivia la família, perquè ell no n'era realment l'hereu, tot i ser el fill gran de Domingo. La Masia se la va quedar el Diego, fill del segon matrimoni de Domingo, ja que de fet la propietat era seva per línia materna, i per tant, ell era l'hereu de Can Roca.

Vet aquí que la llegenda del hereu Roca de Lliçà de Munt estava basada en fets reals i tenia molt de cert, però també tenia molt de fals. I és que no sempre els fills grans són hereus, ni les madrastrès són dolentes.

Però per a mi el més interessant va ser descobrir que durant més de 200 anys s'havia “conservat” la llegenda o història familiar de la nostra branca “desheretada” per la madrastra dolenta, quan en realitat el meu besavi Josep Roca Roca tenia sang de les 2 branques Roca, és a dir tant del “primogènit desheretat” com de la “madrastra dolenta”.